

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **I. M.**, zast. Mgr. Pavlem Kosařem, advokátem se sídlem Francouzská 299/98, Praha 10, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2023, č.j. 10 A 76/2022-54, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **s e u k l á d á** zaplatit ve lhůtě **1 (jednoho) týdne** od právní moci tohoto usnesení soudní poplatek (podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví, který činí podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků částku

1000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora uvedené věci dne 2. 8. 2023 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2022, č. j. MV-117061-4/SO-2022. Žalovaná tímto rozhodnutím zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 23. 5. 2022, č.j. OAM-04570-17/TP-2021, kterým správní orgán I. stupně zamítl žádost stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu nesplnění podmínky nepřetržitého (předchozího) pobytu na území České republiky po dobu 5 let.

[2] Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tento návrh stěžovatel nijak adresně neodůvodnil, nicméně z obsahu jeho kasační stížnosti lze bezpečně dovodit zejména obavu stěžovatele z ohrožení rodinných poměrů především ve vztahu k jeho nezletilému synovi v případě, že by byl nucen opustit území České republiky.

[3] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku vyjádřila v tom smyslu, že by jej Nejvyšší správní soud neměl přiznat, protože není splněna podmínka vzniku nepoměrně větší újmy, neboť stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku žádná újma vzniknout nemůže. Poukázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, podle kterého „[d]o soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetne.“

[4] Podle 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského, resp. městského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[7] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Tvrzení stěžovatele musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50, či ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32).

[8] Stěžovatel navrhoval přiznání odkladného účinku s ohledem na ochranu svého práva na respektování soukromého a rodinného života – obává se zásahu do tohoto práva v důsledku toho, že by musel se svým synem opustit území České republiky. V této souvislosti je však nutno poznamenat, že podstatou věci je přezkum rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Důsledkem rozhodnutí žalované tedy bylo, že stěžovateli nebyla udělena určitá konkrétní (vyšší) forma pobytového oprávnění. Nabytí právní moci tohoto rozhodnutí však nemá bezprostřední následek spočívající v tom, že by stěžovatel byl státní mocí donucen území České republiky opustit. V daném případě totiž nejenže stěžovateli dosud nebylo uloženo správní vyhoštění s vymezením doby, po kterou by mu nebylo umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie, ale žalobou napadeným rozhodnutím mu ani nebylo odňato dosavadní pobytové oprávnění. Tím se nyní posuzovaná věc liší od případů, kdy rozhodnutí

pokračování

o správním vyhoštění, případně o odnětí stávajícího pobytového oprávnění z důvodů, u nichž je patrné, že daný cizinec má malou šanci získat jiný typ pobytového statusu na území České republiky, mají bezprostřední následek v podobě povinnosti cizince území České republiky opustit (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100).

[9] Povolení k trvalému pobytu není jedinou možností, kterou může stěžovatel využít k tomu, aby mohl žít v České republice se svojí rodinou. Nepřiznání nejvyššího pobytového oprávnění stěžovateli nijak nebrání v tom, aby si další pobyt na území České republiky zajistil prostřednictvím jiného pobytového oprávnění. Ostatně z vlastní činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že stěžovatel ještě dříve (před podáním žádosti o trvalý pobyt) podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu; tato žádost sice byla zamítnuta, což posléze potvrdila žalovaná, avšak její rozhodnutí, jakož i následný zamítavý rozsudek městského soudu, Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 15. 9. 2023, 5 Azs 277/2022-37, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. To znamená, že stěžovatel je oprávněn nadále pobývat na území České republiky v souvislosti s řízením ve věci povolení k dlouhodobému pobytu, a to na základě tzv. pobytové fikce (viz § 47 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů).

[10] Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozsudku městského soudu pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho právu na respektování soukromého a rodinného života. Tudíž není splněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku.

[11] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[12] Usnesení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je pouze dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti.

[13] V souladu s § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, je s podáním návrhu na zahájení řízení (zde návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) spojen vznik poplatkové povinnosti. Podle položky č. 20 Sazebníku soudních poplatků je návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví zpoplatněn částkou 1000 Kč. Tento soudní poplatek nebyl s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zaplacen, a proto Nejvyšší správní soud stěžovateli uložil, aby poplatek ve stanovené výši a lhůtě uhradil.

[14] Soudní poplatek lze zaplatit:

- vylepením kolků na tomto tiskopisu nebo
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 – 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1050519023**.

Poučení:

V případě placení kolgovými známkami nalepte vždy oba jejich díly na tiskopis na vyznačeném místě. Tiskopis podepište a vraťte jej označenému soudu. Kolgové známky neznehodnocujte.

Pokud úhradu soudního poplatku provádí **jiná osoba než povinná**, je nutno do zprávy pro příjemce na příkazu k úhradě uvést, za koho se úhrada provádí.

Nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude jej Nejvyšší správní soud **vymáhat**.

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. září 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu

pokračování

Nejvyššímu správnímu soudu zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

Ke sp. zn.: 5 Azs 190/2023

podpis.....

Místo pro nalepení kolkových známek: